

ת"פ 22659/02/14 - מדינת ישראל - תביעות נתניה נגד אריאל בנעים

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 22659-02-14 מדינת ישראל נ' בנעים

בפני	כב' השופטת גלית ציגלר
המאשימה	מדינת ישראל - תביעות נתניה
נגד	אריאל בנעים - ע"י עו"ד יסמין מזרחי
הנאשם	

החלטה

1. כנגד הנאשם הוגש כתב

אישום המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. על פי המתואר בכתב

האישום, ביום 21.07.13, בשעת לילה מאוחרת, ישב המתלונן יחד עם חברתו בטיילת בעיר נתניה. למקום הגיעו הנאשם ואדם נוסף כשהם רכובים על קטנוע.

הנאשם צעק לעבר המתלונן דבר מה, ולאחר דין ודברים ביניהם, התקרב הנאשם אל המתלונן כשהוא אוחז אבנים בשתי ידיו, קרא לעברו: "בוא בוא", וכשהתקדם המתלונן אל הנאשם, היכה האחרון בראשו באמצעות האבנים וגרם לו לחתך מדמם בקרקפת באורך 2 ס"מ. בהמשך, תפס המתלונן בנאשם ושאל אותו לפרש מעשיו ומדוע היכה אותו, והנאשם השיב כי זה בגלל שכיסח אותו קודם לכן.

3. טרם המענה לכתב

האישום, ביקשו באי כח הנאשם למחוק את כתב האישום מחמת טענות של הגנה עצמית, הגנה מן הצדק ואכיפה בררנית.

לעניין טענת ההגנה העצמית, טענו באי כח הנאשם כי זו נטענה בהזדמנות הראשונה, כבר בדו"ח העיכוב בסמוך לאירוע, תוך שהעלו

טענות עובדתיות שונות, המצביעות על כך שהמתלונן הוא זה שאיים לתקוף את הנאשם, על חששו של הנאשם לחייו ועל המגננה בה נקט (באמצעות מכת אגרוף), והפנו לציטוט מדברי חברתו של המתלונן בחקירתה, ולהערת החוקר כי הבחין בקרע בחולצת הנאשם בחקירתו.

עוד טענו באי כח הנאשם, כי גרסת המתלונן - לפיה רץ לעבר הנאשם במטרה לאחוז בידיו - אינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר, וכי אין כל ראיה התומכת בעובדות כתב האישום כי הנאשם החזיק אבנים בידיו, או תקף את המתלונן באמצעותו.

באשר לטענה לאכיפה בררנית, טענו באי כח הנאשם כי נסיבות המקרה והראיות בתיק - בין היתר דו"ח העיכוב שערכה המשטרה בסמוך לאירוע - מלמדות כי היה מקום להגיש כתב אישום גם כנגד המתלונן, ומשהדבר לא נעשה, יש לראות בכך אכיפה בררנית.

באי כח הנאשם עמדו על קיומה של הגנה מן הצדק, הנובעת מהתנהלותה של התביעה בחקירה, וטענו כי בתיק החקירה קיים מכתב המתאר שיחה שניהלה נציגת התביעה עם המתלונן - ובה נמסרה גרסה שונה מזו שנמסרה על ידו במשטרה - כשאותה שיחה תועדה ע"י התובעת ומבוססת על זכרונה, ועל כן היא בגדר "חומר חקירה פסול". עוד הוסיפו באי כח הנאשם, כי גיליון הרשעותיו הקודמות של המתלונן לא הועבר לעיונם, וכי יש בו כדי להשפיע על התיק באופן מהותי.

טענה נוספת על התנהלות החקירה התמקדה במשך הזמן שבו התנהלה - כשלוש וחצי שעות, ללא מנוחה או שינה, ובמסגרתה הוטעה הנאשם כשנאמר לו שנמצאה התאמה בין הדם שעל האבן לבין דמו של המתלונן, בניסיון להוציא ממנו הודאה באופן פסול. באי כח הנאשם הוסיפו, כי האבן הובאה על-ידי המתלונן בעצמו,

וכי בפועל אין כל ראיה הקושרת בין הדם שנמצא על האבן לדמו ולאירוע הנטען, ועוד העלו כהנה וכהנה טענות הקשורות לפגמים בהליך, לגרסת המתלונן בחקירה, ולחוסר בראיות לכל הנטען בכתב האישום.

4. ב"כ המאשימה התנגדה

לבקשה והשיבה לטענות ההגנה;

לעניין טענת ההגנה העצמית, טענה ב"כ המאשימה כי היא אינה מתיישבת עם כלל הראיות בתיק, וכי לא ראוי לטעון טענה כזו בשלב זה של ההליך, תוך שעמדה על הדרך בה הציגה ההגנה רק חלק מהראיות, תוך התעלמות מיתר הנתונים שבחומר החקירה.

באשר לטענת האכיפה הבררנית המסתמכת על דו"ח השוטר שהיה בשטח, השיבה כי דו"ח זה הינו חלק מהחקירה המתבצעת ע"י המשטרה, וכתב האישום מוגש רק לאחר שנבחן מלוא חומר החקירה וניתן לקבוע מהי העבירה שיש לייחס

ולמי.

באשר להתנהלות התביעה ולאותו מכתב, שלטענת ההגנה מהווה "חומר חקירה פסול", השיבה ב"כ המאשימה, כי הוא מבוסס על תרשומת פנימית ועל שיחה שערכה התביעה עם המתלונן, והדבר נכלל בחומר החקירה, תוך שהדגישה כי המתלונן נעדר עבר פלילי ולכן לא קיים גיליון הרשעות קודמות בעניינו.

באשר לטענות לכשלי חקירה השיבה ב"כ המאשימה, כי לא ניתן לראות בהם ככאלו, ומכל מקום אין זה ראוי לטעון טענות מסוג זה בשלב המקדמי של ההליך.

5. לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים,

לא מצאתי כי יש לקבל הבקשה למחיקת כתב האישום;

יאמר תחילה, כי אל מרבית טענות ההגנה בנושא ההגנה העצמית, כשלי חקירה ופגמים בהליך, לא ניתן להתייחס בשלב זה, שכן הן קשורות לחומר

הראיות שבתיק, לדרך איסופו, לניהול החקירה ולתוצאותיה, שאינן מניחות את הדעת לטעמה. ברור כי על מנת להידרש לטענות אלו, על בית המשפט להיחשף לחומר החקירה, לשמוע ראיות, לבחון את העדים ומהימנותם, ורק אז ניתן יהיה לתת את הדעת ואת המשקל הראוי לטענות אלו. אין כל דרך להתמודד עם טענות באשר לדברי עדים ולגביית הודעות, טרם שהוברר מה נאמר או כיצד נגבו ההודעות.

כך, על מנת לבחון את טענת ההגנה העצמית, יש להוכיח קיומם של התנאים שהותוו בחוק ופורשו בפסיקה, וכך גם בכל הקשור באכיפה הבררנית ובטענה כי הנאשם היה זה שהותקף על ידי המתלונן, שכל אלו מצריכים בירור עובדתי.

6. ועוד לענין הטענות להגנה מן הצדק ואכיפה בררנית -

דוקטרינת ההגנה מן הצדק מאפשרת ביטולו של כתב אישום כאשר הגשתו או בירורו אינם עולים בקנה אחד עם קיומו של הליך פלילי ראוי והוגן. הפסיקה קבעה כי השימוש בדוקטרינה זו ייעשה

במשורה ובמקרים נדירים, בהם התנהגות הרשות התובעת הינה התנהגות שערורייתית, שיש בה משום רדיפה, דיכוי והתעמרות בנאשם. בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ (פ"ד נט(6) 776), נקבע מבחן תלת שלבי שראשיתו בזיהוי הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של נאשם ובחינת עוצמתם - במנותק משאלת אשמתו או חפותו, לאחר מכן תיבחן פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, ולבסוף תבחן האפשרות לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים יותר מתונים ומידתיים, תוך הימנעות מביטולו של כתב האישום.

טענת האכיפה הבררנית חוסה תחת דוקטרינת ההגנה מן הצדק, כאשר בפסיקה נקבע שהיא תתקבל רק במצבים בהם קיים דמיון רלוונטי בין המבצעים או המעורבים בפרשה, ולאחר שיוכח כי החלטתה הבררנית של הרשות בהעמדה לדין נעשתה לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא. [בשנים

האחרונות הותוו בפסיקה שלושה שלבים ליישום הטענה: בשלב הראשון, תבחן קבוצת השוויון שעמה נמנה מי שמעלה את טענת האכיפה הבררנית, כשבשלב השני יאובחנו מצבים של אכיפה בררנית פסולה ממצבים רגילים ולגיטימיים של אכיפה חלקית, מטעמים של מגבלת משאבים וסדרי עדיפויות, ואילו בשלב השלישי ייבחן הנטל הראיתי המוטל על מי שמעלה את הטענה] (בג"צ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית באר שבע ואח', פ"ד נג(3) 304, 289; ע"פ 8551/11 יצחק כהן סלכגי נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים)).

7. **בנסיבות המקרה הנוכחי וביישום המבחנים בפסק דין בורוביץ', נראה שקיימים הבדלים משמעותיים בין הנאשם למתלונן, והם אינם בגדר "שווים". מעובדות כתב האישום עולה כי הנאשם הוא שתקף את המתלונן באבנים, וטענת ההגנה כי היה צורך להגיש כתב**

אישום גם כנגד המתלונן הועלתה באופן כללי וסתמי, כשבית המשפט לא נחשף עדין לחומר הראיות בתיק והוא בלתי ידוע בשלב זה של ההליך. ככל שתעמוד ההגנה על טענה זו ועל חלקו של המתלונן באירוע, יהיה מקום לבחון את כלל הפרטים והנסיבות, בשלב מאוחר יותר במסגרת או לאחר שמיעת הראיות, והנאשם יוכל להעלות טענותיו בצורה הולמת.

כמו כן, לא מצאתי כי בנסיבות המקרה ועל פניו התנהלה המאשימה מתוך שיקולים זרים או פסולים. ואוסיף, כי למאשימה מסור שיקול דעת רחב בנוגע להחלטה על הגשת כתבי אישום, ובכלל זה בהערכת הראיות שבתיק החקירה, והנחת המוצא היא שלצורך ההחלטה האם להגיש כתב אישום כנגד נאשם, הובאו מלוא השיקולים הרלבנטיים הנדרשים (בג"צ 5699/07 פלונית (א') נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד סב(3) 550 (2008)).

בנסיבות שפורטו, ומשלא הונחה תשתית המלמדת על פגיעה ממשית בתחושת הצדק, ועל רקע חריגותם של המקרים בהם תתקבל טענה של הגנה מן הצדק, אין מקום לסעד מרחיק לכת של ביטול כתב האישום.

8. לאור כל האמור לעיל אני דוחה את הטענות המקדמיות שהעלה הנאשם, ומורה כי ינתן מענה לכתב האישום במועד שנקבע.

ניתנה היום, ג' ניסן תשע"ה, 23 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.